

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΧΑΙΡΕΚΑΚΟΣ

Ὁ χαιρέκακος εἶνε κακόψυχος. Χαίρεται στὸ κακό, καθὼς ὁ φιλόκαλος χαίρεται στὸ καλό. Καθένας ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς, χαίρεται στὰ πράγματα, ποῦ μοιάζουν τῆς ψυχῆς του. Καὶ ὁ χαιρέκακος χαίρεται στὰ κακὰ ποῦ μοιάζουν τῆς ἐδικῆς του.

Καίεται τὸ σπῖτι τοῦ γειτόνου του; Ἄν αὐτὸς δὲν ἔχη σπῖτι, χαίρεται ὅτι τώρα οὐδὲ ὁ γειτόνάς του δὲν ἔχει.

Ἄπέθανε τὸ παιδί τοῦ συγγενῆ του; Ἄ! μὰ εἶνε ἀπὸ καιρὸ ποῦ ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ πάνε ὅλα καλά. Νὰ λάβῃ κ' ἐκεῖνος μιὰ πίκρα.

Προμηνύεται πόλεμος, καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει παιδιά νὰν τοῦ πάρουνε; ὁ χαιρέκακος εἶνε πολεμικός. Φωνάζει ὑπὲρ τοῦ πολέμου καὶ ἐντροφᾶ εἰς τὴν ἰδέα, ὅτι κινδυνεύουν τὰ παιδιά τῶν ἄλλων.

Νὰ ὑποφέρῃ ὁ κόσμος! Ἴδου ἡ εὐχαρίστηση τοῦ χαιρέκακου. Τὸ καλὸ τὸν πικραίνει.

Ὁ χαιρέκακος, καὶ ἐργάζεται συχνὰ χαιρεκάκως. Ἐβάληκε ἓνα εὐμορφο σκαλί μαρμαρίνο σὲ μιὰν νέαν οἰκοδομήν; Τὴ νύχτα ὁ χαιρέκακος τὸ τσακίζει. Τσακίζει τὰ φανάρια τῆς χώρας. Κρημνίζει τῆς λιθιᾶς εἰς τὴν ἐξοχήν. Ξεφλουδίζει τὰ δένδρα. Καὶ κακομεταχειρίζεται τὰ ζῶα, ἀδιαφορῶντας εἰς τὸν πόνον τους.

Ἄν εἶνε ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ἢ ἂν μόνον ἡ περιστασες τὸν ἐβάλανε σ' ἀνώτερη θέσι, καὶ ἔχη ἡμπόρεσιν μεταχειρίζεται τὴν ἡμπόρεσίν του ἐπὶ κακοῦ· σπέρνει ζιζάνια μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων· προκαλεῖ ἀντιζηλίες μεταξὺ ἐπαρχιῶν.

Ὁ κακόψυχος καὶ διεστραμμένος τοῦτος χαιρέκακος, κακολο-

γει και μέμφεται συχνά τὸν γείτονά του, τὸν συγγενή του, τὸν φίλον του, τὸν καλλίτερόν του, και χορταίνει κακίαν, ἡ ὁποία τοῦ φθείρει τὰ σπλάγχνα του.

Ἄν ἀκούσῃ δυστύχημα, τρέχει εὐθύς νά τὸ διαδώσῃ ὑποκρι-
νόμενος λύπην.

Ἄν ἀκούσῃ εὐτυχῆ τὸν ἀδελφόν του, λέγει ὅτι χαίρεται. Και πασχίζει νά δείξῃ ὅτι χαίρεται, ἀλλά δὲν τὸ πιτυχαίνει.

Ὁ χαιρέκακος ἐπιθυμεῖ τὸ καλὸ και κάνει τὸ κακὸ, καθὼς ὁ φιλόκαλος ἐπιθυμεῖ τὸ καλὸ και κάνει τὸ καλὸ. Ἔτσι, βρῖσκεται σὲ θέσῃ ποῦ μπορεῖ νά βλάψῃ; Προτιμᾷ νά βλάψῃ τὸν ἐδικόν του, τὸν φίλον του, ἐκείνον τοῦ ὁποίου χρεωστεῖ περισσότερο χρέος. Ὡς ὁ φιλόκαλος ἤθελε προτιμήσῃ νά ὠφελήσῃ τὸν ἐδικόν του, τὸν φίλον του, τὸν εὐεργέτην του.

Εὐεργέτησε τὸν χαιρέκακον, και θέλεις τὸν ἰδῆς νά κλείσῃ τὰ μάτια του ἀπάνου στοῦ καλοῦ ποῦ τοῦ κάνει, καθὼς τὰ κλεί' ἡ γάτα ἀπάνου στοῦ ψωμί ποῦ τῆς δίνει. Ἐπειδὴ ὁ χαιρέκακος εἶνε και ἀχάριστος.

† ἌΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

ἘΝ ἘΝΤΥΠΩΣΕΙΣ στοῦ δρόμο, ἐμπρὸς στὰ πόδια μου, ἓνας σάλιαγκας στεκότανε... ὄχι: περπατοῦσε... ἴσως και νά πήγαινε τρεχάτος· πῶς μπορῶ νά ξέρω ἐγώ, ἓνας ἀλλόφυλος, ποιό εἶνε γιὰ τοὺς σαλιάγκους ἀργὸ περπάτημα, ποιό — τρέξιμο, ποιό — στάσιμο;

* *

Ἡ μπόρα τῆς νυχτιᾶς θὰ εἶχε πλημμυρήσει τὴ φωλιά του και θὰ εἶχε βγῆ, τὸ πλάσμα τὸ ἀπροστάτευτο, νά μισέψῃ ἔς ἄλλη γειτονιά, νά βρῆ ἄλλη κατοικία.

Γι' αὐτόν, ὁ δρόμος εἶταν ὅλος ὁ κόσμος και πέρα ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ κάτω, γύρω του, τίποτε ἄλλο δὲν ὑπῆρχε, οὔτε ζωή, οὔτε θάνατος, οὔτε στοιχεῖα, οὔτε πλάσματα ἄλλα ἀπὸ τὸ σερνούμενο τὸ γένος του.

* *

Και πήγαινε ἀνύποπτα, μετὴν ἡσυχία τῆς ἀγνοίας, μετὴν ξενιοσὰ τῆς ἀθωότητος· πήγαινε ἀργοσάλευτα, σὰν νά ἦταν ὁ κυρίαρχος τῆς δημιουργίας, σὰν νά περνοῦσε ὁ βασιλεὺς, πῆ-